

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 04/08

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 24.децембра 2008. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Седите, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам због кашњења, али сам 45 минута буквално од Новог Београда до овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја се исто извињавам што је Веће закаснило данас. Наставак главног претреса.

Присутни су:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Миољуб Виторовић,**
- пуномоћници оштећених **адв.Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- окривљени **Ђукић са браниоцем Радовановић Звонком,**
- окривљени **Медић са браниоцем Перковићем и Гостовић Илија,**
- окривљени **Боројевић Драган и бранилац Ђуро Драгић,**
- окривљени **Шолаја са браниоцима Петровић Саша и колегиница Ђорђевић Миланка.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел смо добили заменичко пуномоћје или заједничко пуномоћје, то ћемо данас да добијемо.Ту су и оштећени, значи при том ће адвокат Саша Петровић доставити и заменичко односно заједничко пуномоћје за колегиницу Ђорђевић.

- **Присутни су и оштећени Дурићи Енвер и Богојевци Сељатин,**
- **присутни су и преводиоци односно тумачи за Албански језик Еда Радоман и Ферид Телићи.**
-

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок Сељатин нацрта је ову скицу лица места, па сам ја свима дао, пошто је иначе јавно и транспарентно све, јер брже ћемо радиди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Адвокат Драгољуб Тодоровић предаје суду скицу коју је сачинио оштећени Сељатин Богојевци и уз напомену да је фотокопију предао тужиоцу, браниоцима и окривљенима и предаје један примерак за судски спис.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНИ СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богојевци Сељатин, хоћете да позовете сведока. Добар дан.

СВЕДОК СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узећемо прво Ваше податке, Богујевци Сељатин, реците ми када сте рођени и име Вашег оца?

СВЕДОК СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: 29.06.1956 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете Ваше податке своје да дате, име Вашег оца?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: На Албанском, на Албанском јер сам побркао сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где сте рођени, где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Име оца Ука, рођен сам у Ладовце, тренутно живим у Енглеској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите моментално у Манчестеру јел тако, у Енглеској?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је Ваше занимање?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Машински техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте, Ви нисте у сродству и нисте у завади, заправо не познајете окривљене овде у поступку?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми Ваш матерњи језик је Албански, Ви ћете се користити данас Албанским језиком?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, на Албанском језику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позваћу Вас сада да положите заклетву, а претходно да Вам дам упозорење да сте позвани као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, дужни сте да нам кажете све што знате, ништа не смете да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас или Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти и знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Положићете заклетву тако што ћете понављати текст заклетве за мном односно за преводиоцем. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити истину.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Заклињем се да ћу о свему што ћу пред судом бити питан говорити истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од оног што ми је познато.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унећемо сада све ово у записник. Да ли сте унели име оца и датум рођења, са пребивалиштем тренутно у Енглеској у Манчестеру, упозорен опоменут, након што је поучен о праву да се у поступку користи својим језиком изјављује да ће исказ дати на Албанском језику преко тумача који су данас присутни овде у суду, па након што је положио заклетву изјављује. Да ли сви чују превод? Позвали смо Вас због догађаја од 28. марта 1999 године рећи ћете нам где сте Ви тада били, да ли имате сазнања о том догађају, кога сте тада изгубили и све што знате везано за тај дан?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Нисам схватио датум 28? Да, 28. марта до јутра био сам код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До колико сати ујутру?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Око 5 – 6 изјутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако можете да нам испричате шта је било тога дана, зашто сте напустили кућу, ко је ту остао?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: До 28. марта ми смо били у кући са свим члановима породице. Након почетка бомбардовања 24. марта боравили смо у кући али у међувремену, у међувремену је било пуцњаве и нисмо били у могућности да излазимо на улицу, него смо остали кад у кући или у суседству али на окупу, заједнички били смо кући сви чланови породице док 28. марта изјутра почели су да улазе по кућама и да истерају људе из кућа. Жена и моја мајка приморале су ме да напуштам кућу и кћери, старија кћер Нора од 15 година је почела је плакати и рекла је «оче бежи јер ми се плашимо за вас мушкарце јер нас децу и жене неће нико дирнути» и у међувремену кроз дворишта суседа прошли смо можда неких 500 метара на супротној страни од пута где су људи који су били протерани избачени из кућа били окупљени на једно место и то се место назива Лађа Екалај односно насеље је то и ваздушна линија до тог места је свега стотинак метара од моје куће и тога дана цео дан сам тамо био чекајући да ће доћи и моја фамилија јер већина људи су ту долазили до 8 часова поподне, навече. У осам сати навече разговарао сам са мојим братом Сафетом и Енвером. Ја сам им рекао да или ви останите, станите ту и чекајте или ћу ја да останем, дакле или ви будите овде и ја ћу отићи у Баловце јер мислио сам да ћу тамо наћи, да ми је фамилија тамо, јер један део људи, дакле један део људи је одлазио по селима у околини Подујева у Баловце и 28. марта у осам сати навече пошао сам у Баловце, изјутра 29. марта сишао сам једно три километра ниже од села Баловце чекајући да нећу можда срести чланове моје фамилије. Два дана сам се задржао у Баловцима, срео сам људе, питао сам за фамилију и нико није знао ништа да ми каже о мојој фамилији и 30. марта протерали су нас из села Баловци и прешао сам у село Ладовце, Шајковце, ту сам једну ноћ преноћио и из Баловца су нас протерали такође и отишао сам у Баклави. У Баклави сам боравио два дана и из Баклаве су нас терали и прешао сам одатле у село Дуз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви све то време не знате шта је са Вашом породицом, да ли сте сазнали у том периоду?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте сазнали шта је са њима?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не. О мојој фамилији сам сазнао око 12. или 13. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је прошло већ колико дана? Више од 20 дана?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Око 20 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте сазнали, да ли сте неког видели?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Тамо у село Колиће једна особа је била оставила једно писамце и на том писамцу је писало да смо ми деца у приштинској болници и након тога сам сазнао да је то писамце, да су то

писамце дале ћерке тој особи који је имао још пре почетка бомбардовања смештеног сина у болници, отишао је и повео сина и деца су дала то писмо и рекла су ако су нам очеви негде живи нека знају где смо, где се налазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је написао писмо?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Писмо, писмо су, писмо је написао тај, тај, та особа како су деца издиктирала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим то су биле Саранда и Јехона?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сте Ви отишли онда у болницу да их тражите?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Дан након тога договорио сам се са Сафетом и Енвером и одлучили смо да Сафет и Енвер одлазе у Приштину и да проверавају оно што је писало у том писму. Значи Сафет и Енвер су отишли у Приштину, а ја сам се задржао тамо где сам био у село Дуз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви се срели са својом децом?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ја сам се са мојом децом по први пут срео 02.маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте од њих сазнали, шта им се десило?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Од њих само сам схватио да два сина Фатос и Генц су у болници али да се налазе на другом спрату болнице, а девојке су биле на првом спрату и да се Лирија налази у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Вашу супругу, за кћерку Нору, за мајку?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ту сам ја већ знао, то сам од Сафета сазнао, а тог дана нисам о томе разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се са њима десило?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Оне су биле у болници до уласка КФОР-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте изгубили супругу, мајку и ћерку, јел тако, том приликом? Колико су имале година?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Мајка је имала 62 године ако не грешим, супруга 43 године је имала и ћерка је била 15 година, 02. априла исте те године је навршила 15 година старости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од своје деце, када су изашле из болнице шта се десило тога дана?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су Вам испричале?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Деца су ми причала, причали су ми догађај, како је догађај текао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми Ви сте затим сами чували своју децу и отишли са Косова у Енглеску?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Након завршетка рата у болничко двориште срела ме је једна екипа лекара КФОР-а Енглеског КФОР-а, повели су ми децу, прегледали су децу у пољској болници смештеној у близини Косовог Поља и то је било свега два-три сата, значи задржана су деца два-три сата, проблем је био да нису имали могућност да их негде сместе, а и ја сам такође имао проблема око смештаја где би децу сместио јер у мојој фамилији

није остала ни једна рука жена, женина рука, значи није било ко да се стара, да води рачуна о деци осим мене и након извесног периода односно након периода од месец дана пољска болница која је била у Косовом Пољу је размештена у Липљанском затвору, значи исти ти лекари и уз њихову помоћ ја сам успео да децу шаљем у болници односно у Енглеску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, везано за Ваше настрадале чланове породице да ли сте преузели тела, вршили идентификацију и када?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То смо урадили идентификацију смо делимично, делимично смо знали где су били сахрањени али ископавање је било 14. или 19. јула и ту на лицу места на основу одеће и неки лешеве нису били сасвим пропали, значи ту смо на лицу места вршили идентификацију. Лешеве су и по други пут након годину дана ископани и обављена њихова идентификација колико је мени познато у Ораховцу. У то време ја сам већ био у Енглеској. Нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја морам да Вас питам још нешто ради водимо поступак поводом тог догађаја у коме су неки чланови Ваше породице убијени, а неки су повређени, па да би себи само представили то лице места ми имамо овде скицу, ако можете да нам објасните нешто на тој скици. То сте Ви цртали?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да. Ја сам нацртао пут улицу Рахман Морина и где сам ја живео Косанчић Иван улица. Нацртао сам и моју кућу, кућу мога стрица која се налази на истом дворишту и кућу другог стрица на дну дворишта, значи исто је двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад причате само кад кажете моја кућа, кућа мога стрица онда реците пошто имам овде у легенди имена, које је то име односно који је то број.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Број 14. је моја кућа, број 13. је кућа старијег стрица Малић, број 12. је кућа млађег мог стрица Ћазим, наше двориште наше фамилије и стричева с леве стране је било ограђено на граничној линији са стрицом Малић, док са леве стране када се улази, дакле није било двориште ограђено, број 15. је кућа Селман Гашија и то је мој први сусед, неких десетак метара налазио се зид, била је једна шупа и од те шупе до куће мог стрица бр.12 је била жичана ограда, значи ограђено је било жичаном оградом, моја фамилија 28. марта након што сам ја већ излазио из куће према томе како су деца причала из моје куће под бр.14 прешла је у кућу стрица под бр.12 и у тој кући је био привремено смештен и мој друг Енвер Дурићи са породицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај зид за који сте нацртали овде које је он висине, које боје је, јел од цигала или можда неке боје офарбан или малтерисан?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте нацртали зид.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Између 15 и 14?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, и овај доле, да, између 12 и 6 зид, па онда код овог броја 5 пише зид?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Од 2., 3. до броја 5 је био зид од цигле, значи од блокова цигланих, код бр.11 је била жичана ограда и живи зид комбиновани, код бр.11 односно 10 било је ограђено жицом, код броја 22 такође зид од блокова цигланих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био неки високи бели зид?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, између броја 3 и 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми са улице како је изгледао тај улаз у двориште? Са улице Рахмана Морине?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Како се гледа са улице изгледа и чини се да је само једна кућа, а ту су метална врата улазна, када се улази унутра то је као један у виду тунела и када се излази из тог тунела постоје поново врата али су смештена, али су смештене односно биле, та врата су била од полиестерских плоча, по изласку са тог места са десне стране постоји, налази се кућа Халим Гаши под бројем 3, то је стара кућа и има две собе и један ходник, ако се улази кроз тај тунел та кућа има једна врата за улазак у соби, а и у двориште ако се улази у двориште постоји једно као стреха испред куће покривена да би се, тако да се каже да је стреха одређена, да је то покривено значи, под бројем 6 налази се кућа Халим Гаши новоградња, значи новоизграђена кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је висока та кућа, јел има спрат неки или?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Два и по спрата има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да Вас питам још нешто да ли између било ког од ових дворишта постоји неки пролаз који је исто тако како Ви описујете као тунел, а који је заправо обложен неким лимом, па делује онако златно-жут? Да ли је то можда овај пролаз ту што кажете под бројем 10, 11 или је то пролаз онако само сте тако означили као стазу неку?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ту, ту није било пролаза али је био ограђен жицом, значи код броја 22 и 10 ту су два различита дворишта али након почетка бомбардовања људи су склонили нешто жицу, жичану ограду да би могли прећи из једног у друго двориште, код броја 10 који изгледа да је пролаз биле су поређана дрва дугачка, значи за до броја 7, дрва за огрев нису била сечена него дугачка, а када је реч о броју 2 то је улаз, улаз у кућу, а 10, 22, не то су само привремени улази, то су људи привремено отворили да улазе, док број 11 колико је мени познато је био пролаз јер Наим Гаши, Наиму Гашију је стриц Халими и нормално да су имали улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми само да ли је био такав неки пролаз обложен не знам лимом или тако нечим?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај канал који сте овде означили канал уз зид, јел био неки канал на улици?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ако мислите на број 23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То није са улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у дворишту?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То је, мислим да се ради о каналу за канализацију, али не покривени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било неког канала и на улици, између улице и тротоара или између ових кућа и тротоара?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Било је између куће улаза Наима и његовог суседа, његовог комшије, то је једна двоспратна стара кућа, постоји и данас, он је био сарач, постоји, има један канал али не тако дубок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у односу на овај поступак то је оно што сам ја хтела да Вас питам видећемо да ли везано за ову скицу или нешто друго још неко има нешто да Вас пита, за сада ми реците да ли се Ви придружуете кривичном гоњењу и какав је Ваш однос према кривичном прогону и да ли имате захтев за накнаду штете?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли хоћете још нешто да нам кажете или можемо да пређемо на питања?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ја бих само рекао из онога што сам са децом разговарао и што сам током процеса могао сам да прочитам, деца, децу су протерали, избацили из броја 12, значи објекта куће 12 и до броја 12, до тамо су их одвели и дошао сам до закључка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто можда с преводом да поновите, значи од броја 12 до броја?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: До броја 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако, сад је у реду. И ту код тог пролаза су их извели на улицу?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: По ономе што деца причају дошла су од броја 12 до броја 2, значи протеривали су их из дворишта, када су се вратила, вратила су се из броја 2 и дошла су до објекта број 4. Ја мислим претпостављам да ти људи нису вратили децу назад, нити су их увели унутра него су их протеривали из броја 12 или 15, не знам, јер што спомињу неку ламари, неку плехове, то може бити код куће Селман Гаши број 15 јер он има ту још једну кућу у дворишту, двоспратну нову и било је нешто покривено плехом, скоро је то нешто слично и то може бити да се ради о кући Селман Гаши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Питања. Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овде сте означили на скици под бројевима 20 и 21 неке локале Хаљимове или тако некако, какви су то локали у структури, по суштини, шта је то продавнице, ако су продавнице онда чега, кафане, шта је то?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, нису кафане, број 20 нису дакле кафане, у то време нису биле кафане, близу броја 20 Наим Гаши је имао улаз и претворио је у локал, продавао је пластику и нешто прехрамбених артикала је, дакле било је комбиновано било је и пластике и прехрамбених артикала, док број 21, ако нисам заборавио продавао је намештај, а локали су Хаљимови, док је горњи спрат Наима Гашија, а ради се о истој кући.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је ту била нека продавница посуђа, шерпе, лонци да су се продавали?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Може бити, ту је лимар нешто наврше био, али једну кућу наврше, то је тај кафана «Дрини», тај лимар и један локал не знам где је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На овој скици где би биле кафана «Дрини» и та продавница тог посуђа? То не би било овде на скици јел тако?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, у скици нисам то сам само иксом, значи да се настављају, куће су у низу, а могу да испричам да постоји кућа Халимова бр.1 значи, затим једна двоспратна стара кућа он је био сарач, затим долази кућа Тенећеђија значи тај лимар, троспратна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли би то било, ако ја добро схватам, у продужетку ових локала 20 и 21 према углу са улицом Косанчић Ивана?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, према, кад се излази са леве, а не са десне стране, када се излази из тог канала 22 односно улаза 2 не иде се са десне стране него иде се на левој страни.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само још ми ово реците, овај, да ли се на овој скици види главни пут, главни пут кроз Подујево према Приштини?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Пут, пут, Косанчић Иван, улица Косанчић Иван то је један од главних путева који води према Приштини, међутим није ни сто метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то овај пут регионални који из Србије иде кроз Подујево према Приштини, да ли је то тај пут?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Може и туда али кроз центар надамак улице где је општина ту је тада се пут звао ЈНА, ту је та улица значи, где сам ја написао СУП, ако се погледа скица са леве стране иде се можда неких 70 – 80 метара с леве стране и тамо је главни пут према Приштини на супротној страни је парк, с леве стране је објекат општине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли тужилац има питања? Нема. Пуномоћници?

НАТАША КАНДИЋ: Ја мислим да би било, овај, корисно када би нама Сељатин, он је рекао «деца из Сељатинове куће бр.14 долазе у стричеву кућу, налазе се у стричевој кући, у кући стрица Ћазима», како одатле они стижу до објекта овог што су овде сви звали АМФОР-а, па не знам како, како они стижу до броја 2? Преко којих дворишта иду?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Деца како су причала тог дана они су били у кући бр.14, од страха јер се пред вратима паркирало блиндирано возило, одлучили су да иду у кућу породице Енвера у кући број 12 да се придруже са фамилијом Енвера јер једини мушкарац годинама који је био са њима био је Енверов отац. Из стричеве куће број 12 прешли су кроз двориште кроз пролаз 22 двориште Селман Гаши и када су прешли у двориште Селман

Гаши приморани су да излазе односно да одлазе у двориште Наим Гаши, према деци у двориште Наима су их контролисали.

НАТАША КАНДИЋ: Само, како је обележено двориште Наима Гашија? Који број носи?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То је пролаз број 10 од Селмана до Наима то је тај пролаз под бројем 10.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, даље.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Тамо кажу, дакле деца кажу да је један од њих зауставио Шефкату, а Шефката је била моја супруга и након што су их контролисали, претресли значи, прешли су по њиховој наредби кроз број 11, значи из Наимовог дворишта у Хаљимово двориште.

НАТАША КАНДИЋ: Само тренутак, значи када они заустављају, одвајају Шефкату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то опет по причи?

НАТАША КАНДИЋ: Да, по причи, по причи, само да нам покаже.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: По деци, ја сам рекао како деца, како су деца испричала, значи задржали су је у Наимово двориште након што су пролазили кроз пролаз 10 и одвели су је у једну стару кућу, он је користио као шупу, то је под бројем 7 колико су деца видела док нису излазила из дворишта и један од полицајаца или шта су они били су је контролисали, односно претресли и из цепова извадили новац, али она је 25. значи до 25. је била на послу, 25. марта, значи један дан након почетка бомбардовања и била је узела плату, а плату су подигли у динарима и тај новац јој се затекао у цепу и како се чини њима није то било довољно, није им се свидело и тај новац су бацали, нису узели него су бацали тај новац и поново кажем према деци нешто сте ме питали код броја 19 било је једно складиште грађевинског материјала и ту су била два – три камиона, по деци су је питали, питали је чији су то камиони, одакле би она могла знати чији су то камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то су Вама они причали, то нама, нисмо баш тако детаљно испитивали и онда затим они излазе, јел тако, кроз овај пролаз број 2 на улицу?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, Шефкату су задржали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код броја 7?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Сви излазе, само су Шефкату задржали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Даље, само да нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да па то је то, већ су прошли, изашли на улицу, а она је остала код броја 7.

НАТАША КАНДИЋ: Куда излазе, куда излазе на улицу, куда их изводе на улицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је кроз пролаз број 2.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Кроз пролаз 11 дошли су до броја 2, преко тамо то је ограђено, ограђено је вратима и из броја 2 извели су их на путу и одвели до полицијске станице.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, сад када их враћају из полиције, јел они на исти, истим путем их враћају?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: По деци, у међувремену на челу колоне је био Енверов отац и зауставили су их, неко је нешто разговарао са Енверовим оцом, запретио му је, ошамарио га је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо ми чули од њих знате, само да ли се враћају истим путем? Контролишемо на овај начин неке скице које имамо овде у списима, истим путем кроз број 2, јел тако?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: На истом месту, односно куда су их и они водили, поново су их вратили у исто двориште.

НАТАША КАНДИЋ: Према ономе што деца кажу, где они сада виде Шефкату, где се она сад налази кад се они враћају?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Када су деца улазила, односно ушла у Халимово двориште, Шефката је била негде испред куће означеном бројем 6, иначе у средини односно између куће број 6 и једне стазе која иде од броја 5.

НАТАША КАНДИЋ: До, од броја 5 до?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не од броја 5, него између броја 5 и 6, у средини значи ту негде. Испред куће означене бројем 6. Ту је једна стаза која иде до броја 5 и на средини те стазе су деца видела Шефкату.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Сад је, сад је јасно како је све то изгледало али оно што, овај, што нисте рекли то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не би реаговали браниоци да ја кажем немојте оно што нисте рекли него питајте.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али што остаје, што је остало нејасно на основу оног његовог што је испричао, он сазнаје, Ви сазнајете од брата шта се породици догодило, да ли се Ви враћате, односно јуче нам је Сафет рекао да негде, овај, у априлу месецу да Ви покушавате да се вратите кад читава колона бива упућена у Подујево и да Ви долазите у једном тренутку у Подујево и да покушавате да сазнате да дођете до куће, па нам испричајте о томе, када Ви, овај, долазите поново у Подујево и шта покушавате и да ли долазите до овог дворишта Хаљима Гашија?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: 19.априла, 19. априла протерали су нас из шума села Колич, стигли смо у Приштину, у Приштини нам нису дали да се задржавамо у Приштини, рекли су нам ко је из општине Подујева не сме да буде задржан у Приштини него треба поново да се враћа у Подујево и 19. априла навече сам стигао у Подујево, нису нам рекли куда нас воде. Када смо стигли код главног пута који води за Мердаре вратили су нас на путу и усмерили нас према Шајковце. Два дана задржао сам се у Шајковце, Сибовце, по селима и 20. или 20.априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам сада заиста да интервенишем да искористимо ову прилику што сте овде Ви, што су овде чланови ваше породице, што је овде и господин односно оштећени који ће после Вас бити саслушан и што имамо то неко ограничено време на располагању, да нам углавном кажете оно што нас интересује без баш толико детаља, значи да ли сте у међувремену пре

него што сте ступили у контакт са децом ишли до своје куће и ту на лицу места у Подујеву нешто видели или нешто сазнали, односно шта је било то у априлу месецу?

НАТАША КАНДИЋ: Па он то управо покушава да каже сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја управо и кажем да то буде са мало мање детаља, односно мало конкретније.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А то је молим Вас контекст, како мање детаља, па како мислите мало детаља кад их протерују, па их враћају, па он онда некако стиже до тамо, не знам како ћемо ми да схватимо шта се догодило ако не знамо у ком контексту. Па Вама није потребно ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам сада само да ли сте били то у априлу месецу у Подујеву, ишли до куће?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, оно што сам хтео да кажем, нисам хтео да одужим него сам хтео да кажем, да у међувремену дошао сам у село Шајковце, рекли су нам можете ићи у Подујево јер је слободно да се иде, и покушао сам предводио нас је Небојша Маљевић са полицијским возилима и.

НАТАША КАНДИЋ: Само реците молим Вас ко је Небојша Маљевић?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Небојша Маљевић је био заменик командира полицијске станице у Подујеву.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте питали њега нешто или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, само да завршимо.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Питамо сам га, питао сам га за нашу фамилију али ништа ми није испричао, рекао је да је само један старац убијен у двориште Селима Гаши, ништа се друго није догодило и када сам стигао испред моје куће цело време чуо сам да су људи причали да има неких ташни испред куће стричеве и мене је интересовало могу ли те ствари да видим, да нађем и ту нам нису дали да улазимо унутра војска, рекли су шта тражите, ја сам рекао желим ако постоји могућност да улазим до дворишта куће, не рекао је то није кућа твоја, нешто је било и први пут, то је било 21. априла ту сам срео Светлану Филиповић која је моја прва комшиница и радила је и са оцем, стрицом и мојом супругом у болници у Подујеву и она ми ништа није рекла. Покушао сам код Србољуба Бисерчића да нешто сазнам.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је он?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Србољуб је био председник Општинског извршног већа, тако нешто, не знам наслове баш, положаје, а колико ми је познато у то време је био председник Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ви тада нисте успели нити да уђете у кућу, нити да било шта сазнате, тог 21.априла?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити је било ко од ваших комшија ко је евентуално нешто знао хтео да вам каже?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте ви, Сафет или неко још са неким из Подујева контактирао у вези са догађејам, да сазнате шта се догодило, шта је било са Лирије, како сте, да ли сте некога питали, тражили, како да сазнате где је дете?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да. У Општини, разговарао сам са Петровић Пером, који ми је обећао да ће се заинтересовати да види шта је са девојком, где је и шта је са њим. У међувремену није ми дао никакву информацију за девојку, за ћерку, сасвим се неко други старао у Београду, ја о томе нисам био упознат али водио је рачуна, старао се један човек коме сам му целог живота захвалан.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је тај човек?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То је један човек из пећког краја, који је радио у Београду, пензионисао се у Београду и живи у Београду, а могу и име да кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Па кажите?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То је Хаџи Шаша, стар човек, значи стар је човек, он је моја срећа, ступио је у контакт и то преко мог брата који је радио у Немачкој и сестра која је живела у Енглеској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Имам питања. Пошто је из судске документације јасно да они улазе у двориште Хаљима Гашија 19.августа, да нам каже шта они налазе у том дворишту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи враћате се кући и пролазите кроз двориште комшије, да ли сте затекли неке трагове?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Када смо стигли у двориште, дошли смо да једном екипом, екипом новинара, испред куће број 3 нашли смо око стотину, односно 97, 98 чаура, код број 9 је једна чесма, затим код броја 8 налази се бунар, нашао сам гомилу ћебади које ми називамо јамболијама, можда и на српском је тако, значи одређена врста покривача, нешто даље сам нашао шал од моје мајке, нешто даље нашао сам шал од ћерке, код броја 24 нашли смо сат супруге Енвер Дурићи, код броја 8 нашли смо чизму сина Енвера Дурићија, нашли смо код зида куће број 3 и зид и кућа је била оштећена од метака и дан данас постоје трагови од метака. Било је крвних трагова, и на зиду и по земљи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте нашли нека лична документа ту или на неком другом месту?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Када сам улазио у мојој кући по први пут у мојој соби нашао сам ништа друго нисам нашао осим личне карте моје супруге Шевкате Богујевци, и то преко термо пећи.

НАТАША КАНДИЋ: Ово је једно ужасно питање али мени се чини да је важно. Кад сте ексхумирали тела да ли су се виделе које су то повреде биле нанете деци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких стручних лица која су присуствовала ексхумацији, из КФОРА, Хага?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да. Из свих институција, неки лешеви су били уништени у целости, неки делимично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли сачињавани записници неки тада, где је можда евидентирано стање тела?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да и евидентирано је све оно што је нађено, код моје жене Шефкате нашли смо једну наруквицу повезану, не знам како би рекао у прслуцима, и једну минђушу сам нашао. То пре ископавања патолог Тефик Гаши након уласка КФОРА ми је испричао о тој наруквици и ту сам је нашао. Тефик Гаши је прегледао леш 30.марта када су лешеви одведени у Приштини и Мухарем Рама.

НАТАША КАНДИЋ: А сад имам једно питање које такође није баш, тешко је можда, не знам. Ко је од одраслих женских особа изузимајући децу, ко је био најмалађи, која је била најмлађа женска особа ту у групи?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Најмлађа жена је била снаја моје тетке, имала је 20 година била је веома лепа, није имала децу, јер је само годину дана имала у браку, значи била је невеста, била је млада, и не само да је била млада него је била веома лепа.

НАТАША КАНДИЋ: Сад ово је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ћемо морати да оставимо неко време и за следећег сведока и да заиста питамо оно што је важно.

НАТАША КАНДИЋ: Последње питање, ја мислим да је важно. Да видимо шта Сељатин мисли зашто полиција издваја Шефкату, ја сам питала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам нећу дозволити шта он мисли, то већ нису ствари.

НАТАША КАНДИЋ: Па он помиње овде да је примила плату, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то нам је рекао, због тога што је то.

НАТАША КАНДИЋ: Онда смо од многих чули да је ту био неки локални полицајац, молим вас, од многих овде сведока смо чули да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И због тога ћемо то да оставимо да буде у домену онога што он мисли, а не мора да подели овде и да исприча нама, он је нама испричао и за ситуацију са примањем плате коју је имала код себе, са оним што је чуо, са оним што је сам видео, односно доживео када је тражио тела својих погинулих, када је тражио своју децу. Да ли браниоци имају питања, изволите, прво Звонко Радовановић.

АДВ.ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Поменуо је сведок рупе од метака на неком зиду, ја нисам разумео да ли је то зид куће означене под бројем 3, да ли је на њему видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На објекту број 3. На објекту број?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Са десне стране зида куће број 3, али на зиду где пише зид, и на око два, три метар дужине, значи ако се гледа са куће број 3 с десне стране зида и на кућном зиду и постоји једна стреха испред куће под бројем 4 и дан данас постоје трагови на металним шипкама постоје рупе од метака.

АДВ.ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: И још једно питање. Само укратко ако може да опише изглед објекта означеног под бројем 7 и бројем 5, кров, материјал и тако? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово «Наимова стара кућа, шупа», то је зидани објекат?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Број 7 није то кућа, то је једна стара кућа која је коришћена за дрва, за зимницу, могу да је назовем шупом ако се гледа из вани, изгледа, лични на неку малу кућу, кућици, али то је шупа, код броја 5 ту је један кокошарник, отприлике тако, можда се ради и о пољском тоалету ВЦ, али има једно место где је био насложио дрва. Значи то не би се могло рећи да је шупа него су дрва поређана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја сам бранилац једног од оптужених господине и одмах да вам кажем да прихватите моје саучешће за вашу породицу, и хвала вам што сте смогли снаге да нам овде данас појасните мало око ових детаља, нарочито око куће. Ја ћу вам поставити само два питања. Прво је питање у погледу ове куће број 7, коју сте означили, па ћу замолити председницу већа да покаже фотографију оне куће само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 1.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да је број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оном жицом за веш?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Па да ли би могао господин да се само изјасни да ли је то та кућа под бројем 7, ако није која је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то објекат. Добро. Ову прву фотографију да погледате.

За овим се на тражење браниоца окривљеног Медић Драгана, адвоката Перковића сведоку.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То је кућа број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведоку предочава фотографија број 1 на којој се налази објекат испред кога је жица за сушење веша, па сведок изјављује то је кућа број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставићемо сада и ту фотографију на документ камеру, након што се сведок буде изјаснио. То је објекат број 3, а та жица за сушење веша где се она налази?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не разумем где је та жица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то стајало овде где је број 4? Не знате.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ја видим оно што је на земљи смештено, али не знам да ли је постављена нека жица, ишта, о каквим се жицама ради. Да ли је то где је ћебад закачена, да ли се на то мисли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставићемо ту фотографију на документ камеру да сви виде о којој се фотографији ради. Дакле то је објекат број 3.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моје следеће питање, кад сте били на лицу места да ли можете означити да ли сте видели негде трагове крви груписане и тако даље, где се може претпоставит да је била пуцњава и да је било рањених и погинулих?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо да је режија укључила документ камеру.

За овим се преко документ камере приказује фотографија број 1, општи изглед улаза у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија сада може да врати слику суднице. Е сад ако памтите питање, ако не, бранилац ће морати да понавља.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да. Трагова крви је било, и ја да кажем из ове скице која се налази испред мене било је код броја 3 и то је било и на зиду, на зиду куће број 3 и на земљи и овде где сам назначио дрвеће, ту сам наишао на те трагове крви, то су биле оне кесице од завоја где је пружана прва помоћ, било је три или четири код тог дрвета код броја 3, било је трагова крви, али било је немогуће да се констатује да ли је ту било убијених, јер су лешеве повукли и при изласку код броја 2 било је трагова крви, а и кроз стазу, а највише је трагова у гомили било код ћошка куће означеном бројем 3.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу вас сада питати, имамо ту фотографију куће број 3, да ли можете да покажете где сте видели трагове од метака зрна на зиду. Ако погледате ту фотографију па ћете рећи с леве стране или десне, или овде где сте учрталли ово дрвеће?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Највише чаура је било испред оног крова, поткровља број.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, не питам за чауре, а и ово је битан податак да је било чаура, него питам за зрна, оштећења на зиду, рекли сте да сте видели, да ли је то овај зид према дрвећу овом или сте и на другим зидовима?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Највише је било чаура са десне стране зида куће број 3, гледано дакле како ми посматрамо с десне стране и на зиду можа у дужини од пет метара са десне стране зида. Значи овај кутак, угао овде и овај зид ту је било највише тих рупа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рупа од метака. Реците ми на броју 7 на овој шупи, да ли сте ту приметили било које зрно, на објекту које сте означили под бројем 7, да ли је ту било неко зрно?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Никаквог оштећења ту није било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је ту било некаквих оштећења од зрна од оружја на бетону евентуално асфалту било шта? То нисте приметили.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Где?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ту испред и око куће објекта број 7?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Код седмог, не могу да кажем, не могу да кажем јер нисам погледао, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте икад улазили, или тај дан или раније у овај објект под бројем 3 који сте видели на фотографији?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: То су ми комшије, суседи, већ и колико сам година тада имао никада у тој кући, односно у том објекту нисам ушао, а моји чланови, мајка и остали да, јер су нам били суседи, а ја за себе кажем никада, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда вас нећу то питати. Реците ми молим вас, колико сте ви дана пре тога догађаја отишли из Подујева, колико дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чули смо да је то јутро био ту, то јутро је био ту.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ја сам тог дана одлазио, 28.марта.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, реците ми да ли је поред ових, да ли је ово сав новац који је Шефкета имала, који је подигла тај дан?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, не, било је, имала је и другог новца, целокупну штетњу из мог и њеног рада она је држала и о томе не знам ништа, не знам јер нико није остао да би испричао шта је било, шта се догодило.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте ви кад сте излазили из Подујева, да ли је вас неко претресао, прегледао, треба ли вам нека дозвола, било шта.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, не, ми смо скривено уз ризик изашли, нисмо никога срели, само смо чули пуцњаву тог дана када смо излазили и напустили Подујево.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи скривено сте морали излазит из Подујева. Добро.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Навече.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми овде код овога броја 7 и код тог бунара, да ли је ту било било каквих трагова крви?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не могу да кажем, јер ту има траве, постоји трава и прошло је дуго времена док смо ми ту дошли, ондносно ушли у то двориште. Крвни трагови су примећени само где је било бетона и у овом ходнику који је био у керамичким плочама, поплочен.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, то претпостављам кад су износили. Реците ми даље, да ли сте ви били у војсци?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то битно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знате ли разлику између зрна и чауре?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, веома добро знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад ми реците, да ли сте ви на лицу места поред тих оштећења од зрна, јел сте два, три пута спомињали чауре, или је преводилац тако преводио, да ли сте ви нашли и чауре?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, отприлике око 97, 98 или 100 ту негде, мислим на чауре. Док зрна нашао сам у тела моје деце у Саранди знам

како изгледа зрно јер је излазио из тела и мој најмлађи син и даље носи зрно у тело, нису још увек одстранили из.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми код те ексхумације, јесу ли пронашли они некаква зрна, кад је била, из тела, јесу ли вадили?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, код ексхумације не, то је место где су гробља.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Немам више питања.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: И то је било након два месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ви сте идентификовали само своје најближе. Бранилац окривљеног Боројевића, да ли има питања? Не, и бранилац окривљеног Шолаје Миодрага, Саша Петровић.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Само два питања, мене интересују ови објекти означени. Да нам само каже између овог објекта број 3 и објекта број 7, јел ту била нека бетонска стаза?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Повезивала је те две куће?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Него?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Испред куће је стаза.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Само испред куће, само околу као тротоар око куће?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Могу ли ја то да покажем на фотографији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим сведок дајући одговор на ово питање из фотодокументације која се налази у списима предмета налази фотографију на којој је стаза о којој прича и иста се преко документ камере приказује свима у судници.

Односно констатује се да је на документ камеру стављена фотографија коју сведок има код себе, која је сачињена очигледно пре овога догађаја а која приказује двориште и стазу о којој прича.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Након, не пре тог догађаја, након тог догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Односно након овог догађаја је сачињена фотографија.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: У фотографији је Саранда, шупа је ту где је нова кућа, кућа број 6, одмах са леве стране је шупа број 7, стаза је само ова иде око куће број 3 и до бунара. Ово што се види стаза иза, у позадини Саранде, то је ново изграђена стаза, не знам из које године, али нешто касније је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наког овог догађаја?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, вратите нам слику суднице.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Судија било би корисно кад би се ова фотографија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате још овде нешто да питате.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Само једно питање, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно оставите режија ово.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Пошто се све ово дешавало у дворишту да кажемо, да га назовем неком заједничком дворишту Наима и Селмана Гашија, ако сам ја добро разумео.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Није тако.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Хоћу да кажем судија, сведоку је можда вероватно познато да су они били подељени овако када гледамо у целини због свих ових зграда, само да нам каже, да ли је осим овог улаза означеног под број 2 у овај целокупни простор који је приказан на слици, значи од броја 1, 2, 3, 7, 6 и тако даље, да ли је ту постојао још неки пролаз до улице Рахмана Морине или било које друге улице, значи да се одмах могло на улицу изаћи? Ја ово мало гледам, вероватно је сведоку и јасније, и зна тачно, али.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Скица осим овог улаза број 2, да ли је постојао још неки улаз где се из овог простора могло или пролаз, било шта да се могло у улицу Рахмана Морине или било коју другу улицу?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Ето толико.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Где је локал под бројем 20, био је улаз за кућу број 2 јер кућа број 1 је двоспратна и то је само Наимова, а локали су број 20 и 21 код локала 20 је улаз за кућу Наима број 1, јер није имао места, простора користио је улаз и као локал, као продавницу Наим, Наиму је Хаљим стриц, када су се двојили, Наимов отац и Хаљим кућа је припадала Наиму, локали су припадали Хаљиму и требало је уступити улаз за његову кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, зато има више улаза, да.

АДВ.САША ПЕТРОВИЋ: Само то, немам ништа друго, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли окривљени имају питања? Има Ђукић Жељко. Режија вратите нам молим вас слику суднице. Окривљени Ђукић Жељко.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Прво да кажем сведоку да ми је жао због свега што је доживео он и његова породица и да верујем да ћу успет доказат да нисам учествовао у томе. Сад ако може скицу коју је он сачинио само да се покаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има сведок код себе па га питајте, имамо сви.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да окрене скицу овако како је улаз са Рахмана Морине, треба ми овако. Јел могу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте, само изволите.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Овде сте кад сте објашњавали рекли да има лимар некакав, који је правио шерпе неке и нешто так слично томе, а то сте како сам

ја схватио овде где сте три икса ставили до, од улаза у ову кућу железних врата, па према СУП-у, јел ту негде та радња можда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, пита вас окривљени да ли на овом месту које је означено са три икса се налази продавница са шерпама?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, да, то је трећа кућа од ове, ту је тај Хасан тенечеџија смо га звали.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, е сад, да ли ми можете рећ, кафана та или Чајџиница «Дрин», како ли се зове, где се она налази сада овде, отприлике ту где су ти иксеви?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Уз тај претходни локал, тог лимара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, у истом том низу.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да ли можда сведок зна тачна адреса која је или број куће ове где је железна врата, овај улаз број 2 где је ово двориште?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не знам бројеве.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Добро. Да ли овде где пише број 2, тај улаз да би се изашло овде где је овај икс на средини, где сте нацртали, да би се изашло на ову улицу Рахмана Морине, да ли ту мора да се прескаче преко некаквог канала или је одмах спојено са улицом, асфалтирано, бетонирано?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не, само је асфалт нешто повишен од тротоара, можда је у то време било неког канала, можда је неко нешто радио.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Добро. Е сада бих молио ако може ова скица коју сам ја направио да се покаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, хоћете нешто да питате везано за ту скицу?

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да, да, да успоредим нешто између те две скице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да успоредим ове две скице, јер то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим окривљени тражи да се сведоку предочи скица коју је он сачинио.

Да ли има потребе да стављамо на документ камеру?

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Па нема човек скицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да питамо остале да ли има потребе, нема.

Па се сведоку предаје фотокопија скице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је скица коју је сачинио окривљени Ђукић Жељко који вас сад испитује, да је погледате и да нам онда кажете прво да ли можете да се снађете.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да ли могу да објасним где се шта налази, сведоку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да га питате.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок претходно изјављује да за сада не може да се снађе.

Изволите, питајте Ђукићу. Шта је било?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли ми дали реч?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја чекам да Ђукић пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Аха, ја сам држао руку, учинило ми се да сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чекајте нека пита Ђукић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам примедбу на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али да заврши са питањима па ћемо после примедбу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али је без предметно, ако је сведок нацртао своју скицу која се разликује од скице Ђукић Жељка, онда шта има Ђукић Жељко да га пита на своју скицу, шта да га пита кад то није тачно, кад је човек нацртао своју.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Па треба тек да видимо да ли је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро седите. Добро, ми не знамо шта ће сведок да одговори.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па али шта год да га пита, разликује се од скице коју је сведок нацртао.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Можда се не разликује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо шта ће Ђукић да пита, не знамо унапред.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Да ли смем да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питајте.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Ако узмемо где сте ви нацртали тај СУП, на вашој скици и да кренемо одатле према улазу овоме железном, посматрајте ову скицу, е ту што држите у руци, значи са десна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питајте, немојте да објашњавате, он види све ту, написано је и сведок мислим да разуме. Ви разумете ту, можете да прочитате шта пише и то.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, значи претпоставите да је десно како гледате, станица полиције и крећете се према лево, на средини овде где пише број 6, ако можете да видите. Да ли се ту отприлике налази та чајџиница? Значи отприлике на пола пута између те куће где је извршен злочин и полиције те?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Ја не могу да кажем ништа, јер не знам шта је овде нацртано, где има улаза између куће, ту нигде није било улаза, ни са лева страна нема улаза како је овде нацртано број 5.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Не питам вас.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не могу да одговарам јер није то као што је овде нацртано, то није уопште тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок не може да се изјасни, и каже да то није тачно, ако имате нешто друго да питате.

ОПТ.ЂУКИЋ ЖЕЉКО: Не, не, ја се извињавам, ја не питам сведока за двориште број 5, него од СУП-а кретање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему ваша скица није јасна, значи ево сад понавља већ трећи пут, не може да се изјасни.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, али мало пре је рекао сведок како сам ја чуо, да је ту чајџиница између, да је ту негде и продавница шерпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али он је сам то означио са овим X на својој скици.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Да, али кад погледате сад нешто, само да вам кажем, ако нешто погледате скицу коју сам ја направио и скицу коју је сведок направио, када ову скицу коју је сведок направио, окренете овако да гледате са шире стране, све вам је ово скоро исто, од жичане ограде, шупе, куће, само то, па сам хтео то да питам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то управо евидентирамо као вашу примедбу, односно директно у записник.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Могу ли ја нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите на свом језику слободно да би све евидентирано.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Када се иде у правцу полиције према куће Хаљим Гаши, та кућа није на левој него на десној страни кућа Хаљима Гаши.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Нисам чуо ништа извињавам се.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Истина је да на левој страни има локала али то су бараке, а од СУП-а кад се иде према Хаљим Гаши куће, та кућа је на десној а не на левој страни, кућа Хаљим Гаши.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Па јесте.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: С леве стране има локала, али ради се о другим локалима, немају везе са овим.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Па јесте све то тако као што сам ја говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени так исто и каже.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: То је, све тако и говори, ја не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако и говори исто да је кућа са десне стране.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро ако сведоку то причињава велики проблем, не бих да га више малтретирам, све је у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да да га не малтретирамо, ако не може да се снађе, не може.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Са леве стране ако се иде од улице Косанчић Ивана, ако се гледа, ако се долази од улице Косанчић Ивана то је с леве стране, а од полицијске станице Халимова кућа је са десне стране.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Па ја то разумем, ја баш то тако и говорим да је то тако, то вас и питам, значи од полицијске станице па до улаза у кућу где је извршен тај злочин, да ли се ту на пола пута негде налази та чајџиница, локал тај где су убијена ова два мушкарца, да ли је то то отприлике на пола пута негде, сад дал је локал 1, 2, небитно.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да. Ту је један локал на ћошку, на углу пута, затим има једног другог локала била је то пољопривредна аптека, затим једна друга чајџиница, затим једна друга продавница, кућа где су

направљене шпорети, шерпе, и чајџиница «Дрини» и дан данас ту постоји са истим називом, постоји кућа, постоји локал, то је можда четврти локал од полицијске станице с десне стране.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, е сад само овако, од тога локала, од те чајџинице, колико је удаљена та продавница или радња где се производе те шерпе као за куват веш и нешто веће, неки лонци, шерпе, како се зове тај занат ја не знам?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Уз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно је уз друго?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Уз, припојено су.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: А колико сад има од те куће до улаза у ово двориште где је извршен овај злочин?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Неких тридесетак метара.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Да ли постоји кућа нека између?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Е сад отприлике.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Једна мала двоспратна кућа сарач и дан данас је сарач.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Колико је то сад, ето сад замарам сведока, колико је то све скупа сада кућа по његовом сећању од тога ћошка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па набројао је.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Па добро, шест, седам кућа, колико сам ја. Интересује ме ради ове адресе број 7, ради тога питам. Самог места извршења злочина адресе број 7 тог дворишта, само то да видим сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адресу сведок не зна то је већ рекао, бројеве ми сад овако да седимо овде и да рачунамо бројевима такође нећемо, објекте је набројао. Добро ајмо сада да видимо шта ћемо још да питамо сведока.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Адресе знам, бројеве не знам, знам да су четири, четири куће су, адресу знам, бројеве не знам, четири куће су од раскрснице до куће Халима Гашија.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Док кућа где је тај лимар телечеџија то су четири локала у истој кући, то је велика кућа и није да је колико кућа толико локала, јер једна кућа има четири локала у овом случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Још само да питам ово. Ова кућа на вашој овој скици што сте ви цртали, где сте ставили број 1, рекли сте да је то кућа на спрат.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Да ли на тој кући постоји ту у другој половини како гледамо ту скицу са леве стране ту где је та жичана ограда отприлике, да ли постоји некаква тераса, ево овде можете погледати, да ли постоји некаква тераса, балкон неки или нешто?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Нисам сигуран, али чини ми се да, али нисам сасвим сигуран, али чини ми се да, не знам све ствари у детаљима.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, добро. Е сад, овде само још то ме интересује. Овде са десне стране гледано како број 1 стоји, значи десно од тога где је био балкон, да ли постоји некаква велика врата метална, да би се ушло у ту кућу и са те стране из дворишта, да ли се можда тога сећа? Као дупла, да може реџимо ући ауто отприлике?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не тако велика али из два крила.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Е да, и да ли су та врата метална, устакљена врата доле парапет метални, горе устакљена?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, ако не грешим то су метална, доле ламперија а горе стакло, ако не грешим.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, не бих више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Само да кажем, то сад у ствари то сам ја све тако видио у ствари само можда сам, то је исто то двориште, разумете, ја са причао, сад ми није јасно сада човека, сведока да ту не замарам, кад окрене овако, сад ми није јасно, по мени, како сам ја то све видио, тај правац кретања ја сам у овој скици и нацртао одакле су цивили доведени отприлике из тог правца десно, са њиховог правца кретања, али сад ми није јасно по мени како сам ја видио то све, ја сам ставио, описао сам то да није била та кућа с леве стране, и сад по мени то изгледа, зато сад да питам сведока, да ли је могуће да постоји ту некакав излаз између куће број 3 коју је нацртао и овога овде где је број 2, по мени је сад изашло би да су ти цивили фактички изашли равно напоље разумете, јер како сам ушао мени је то било са леве стране, само ми то није јасно, све друго ми је јасно, разумем све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ваша ова примедба је евидентирана и само ћемо да унесемо.

Окривљени Ћукић Жељко ставља примедбу да је тачна скица коју је предао сведок и иста да одговара његовом сећању сем одређених детаља који су евидентирани.

Изволите, још нешто сте хтели да питате, да кажете.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Још само скицу ову што је сведок сачинио да се покаже, ништа, само да видим да ли је то тако и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скицу П-1.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Па тражи да се сведоку предочи скица коју је сачинио сведок П-1, а оштећени након што му је показана скица, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има потребе да ову скицу коју је сачинио сведок П-1 стављамо на документ камеру, на тражење окривљеног Ћукић Жељка? Не, добро. Погледајте молим вас ову скицу, њу је сачинио један сведок и

окривљени каже да се изјасните да ли тај распоред кућа одговора онемо како је то било тада, да ли можете уопште да се снађете ту.

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Могу али није оно што је овде, а ако има неко питање могу да одговарам, иначе није то то, што је нацртано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок изјављује могу да се снађем али није то то.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Немам у вези ове скице ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Само још једно питање имам овако ако могу. Сведок каже да је нашао ту кад је дошао 100 чаура, 120 чаура на лицу места. Где су те чауре завршиле, коме је дао, само то, да ли може да се дође до тих чаура и тако?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Те чауре је понео, узео Хашки суд и тамо се налазе код Хашког суда.

ОПТ.ЋУКИЋ ЖЕЉКО: Добро, немам ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам вратите се на место, да ли остали окривљени имају нешто да питају? Не. Добро. Прво је тужилац тражио, не, не. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам два питања и треће уколико на друго сведок одговори да. Бранилац Перковић је питао сведока како су напустили Подујево па он је рекао кришом. Па само да нам објасни зато што остаје недоумица шта то у ствари значи, пошто је рекао да су они сви мушкарци побегли на ливаду преко пута, да их је било 4-5000 и да су онда одатле отишли у Баловац. Па само кратко, ето једном реченицом да каже шта то значи кришом, од кога, због чега, шта се тог јутра догађало у Подујеву?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Из страха и протерали су нас тог јутра, до 28.марта изјутра нису улазили по кућама, а изјутра 28.марта почели су да улазе и по кућама и ширило се да и убијају и да узимају људе и да из терају, протерају из кућа. Мог суседа комшију Селим Тахири са оцем су га у кући, унутра убили.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, бојали сте се за свој живот. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Друго питање, кад сте се вратили у Подујево, кад вам је дозволила полиција да се вратите, да ли сте ви морали да се пријавите некоме?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да, дали су нам неке зелене картоне, они су рекли да имамо право да се крећемо, отишли смо у општини, регистровали су нас и давали нам те зелене картоне.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми реците, да ли знате да ли су сви грађани Подујева, мислим и на грађане српске националности, да ли су морали да се пријављују, да би, и да ли су добијали зелене картоне?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Да. Срби не, не, не, Срби не, извините, Албанци само.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли има неко још да пита нешто овога сведока? Да ли ви још нешто желите да кажете?

СВЕДОК-ОШТ.СЕЉАТИН БОГУЈЕВЦИ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршили смо са испитивањем, ваши трошкови биће исплаћени за данашњи долазак након што добијемо фактуру, односно рачун како је све то плаћено. Можете да идете, хвала вам. Позваћемо сведока Енвера Дурићија.

Довиђења.

СВЕДОК ОШТЕЋЕНИ ЕНВЕР ДУРИЋИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Дурићи.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што почнемо узећемо ваше личне податке. Реците име вашег оца?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Хамди Дурићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте и где рођени?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: 11.11.1960.године у селу Обранца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Општина Подујево, улица Ихрахим Дубали, бб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је ваше занимање?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Био сам ватрогасац, сада сам без посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позали смо вас данас као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Треба да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питање које би вас или вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Позивам вас да положите заклетву тако што ћете понављати текст заклетве замном, односно за преводиоцем. Заклињем се.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему што пред судом будем питан.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да ћу о свему што ћу пред судом бити упитан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити истину.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Говорити истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас претходно нисам питала, ви ћете се користити у поступку својим матерњим језиком, односно Албанским.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Унећемо само ово у записник.

Поучен, опоменут, након што је поучен о праву да се у поступку користи својим језиком изјављује да ће исказ дати на Албанском језику па након што је положио заклетву изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо вас овде поводом догађаја од 28.марта 1999.године, у коме сте ви практично према нашим подацима и према ономе што знамо и што је мене овако на почетку одмах тако збунило, давас нисам поучила о праву на језик. Ви сте изгубили целу породицу, супругу, четворо деце, родитеље, односно оца?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се тада десило, како су они настрадали, колико су они били стари, колико су имали година, ваша деца и ваша жена?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Могу, али да ли ми дозвољава да кажем нешто пре 28.марта '99.године, да нешто друго испричам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, изволите.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Данас 24.децембра '98.године наше село је било упражњено од стране војних и полицијских снага Србије, управо на данашњи дан 24.децембра, тако да од данашњег дана значи 24.децембра до повратка посмртних остатака након егзекуције ми уопште нисмо били у нашим кућама. У 7.20 изјутра, 24.децембра ушле су снаге са тенковима, блиднираним колима у разним униформама и вршили етничко, насилно чишћење, протеривање из села, рачунајући од насеља Дурићи, Кастрати, Хоцовит, Брахимовити, тако да је село било упражњено од житеља у целости. На том селу биле су само српске снаге и домаћи срби, на тај данашњи дан када сам дошао овде да кажем истину оно што ја знам, сви чланови моје фамилије, фамилије Дурићи и моја ужа, лична породица али и осталих насеља изашли смо боси, голи, по снегу, по хладовини што је тог дана било. Отишли смо у село Велика Река и то је једна раздаљина отприлике 4 километара са децом, боси и голи, на том селу смо се задржали свега једну ноћ, значи отприлике 24 сати. Након тога 25.децембра '98.године, отишли смо код зета у село Доње Думнице које се налази не тако далеко, значи свега 3 километара од границе Србија-Косово и ту смо отприлике боравили преко 3 месеца, уласком српских снага, пошто су ови имали за циљ да врше етничко чишћење свих села и града, почеле су спаљивањем села Лауше, Препелац, Горње Думнице затим су сишли у насеље Аљивићи изнад школе, тамо је убијено неколико деце, узео сам, повео сам своју фамилију трактором и фамилију зета на истом том трактору и на том трактору било је прехрамбених артикала и одеће и обуће дечије. Отишли смо до Подујева, било је затекнуто стање тако да сам нашао привремено склониште код ујака мог оца, Иљаз Ибрахими, а то је једна кућа близу циглане, фабрике цигли, отприлике на раздаљини од 150 метара. У тој фабрици циглани биле су смештене разне снаге, били смо

приморани након два дана да напуштамо ту кућу и да се поново враћам у Думници код породице сестре и зета Реџеп Хаљими, јер они нису имали неко превозно средство трактор или возило, ја сам повео породицу мога зета и поново се вратили у центар Подујева где сам ја сматрао да у центру Подујева неће се ништа лоше догодити.

На несрећу испред локала или куће породице Сељатин Богујевци које истовремено и поздрављам, чуо сам се са Сељатином и упитао ме, обратио ми се речима, питао ме, «Енвере куда одлазиш», једина реч коју сам му узвратио била је да сам рекао «не знам даље куда и шта», рекао ми је «Енвере кућа мог стрица Ћазима је упражњена, празна већ годинама, ако хоћете изволите». вратио сам се и питао сам сестру и зета, да ли сте заинтересовани да долазите, да се сместимо у кући стрица Сељатина, сестра и зет су одговорили у гласу, у истом гласу, рекли су «не, јер нас је пуно», будући да је сестра имала осморо деце и ја сам имао четворо деце, супругу и родитеље старце, прешли смо на десној страни града, управо у двориште старог пријатеља Ахмет Калаји, и ту смо увели значи и трактор, паркирали смо, зет са братом и децом су се сместили код зетових ујака, док ја са мојим родитељима супругом и четворо деце кренули, не заправо на путу, него требало је да прелазимо из дворишта у двориште, јер је путем било немогуће, пролазио сам поред зграде где је био ОСЦ, ОСБ, и ушао сам у двориште Хаџи Садрија, прелазимо сам преко пута асфалтним и ушао сам у врата нашег драгог пријатеља Сељатин Богујевци. Испричао ми је Сељатин која је кућа стрица Ћазим, отишли смо и сместили се у тој кући, будући да је била више година неусељива кућа у тој кући било је намештаја нераспоредених, под прашином, било је свега једног кауча и два сунђера, била је једна мини кухиња са електричним шпоретом и били су плакари, односно трабало је ту сместити прехрамбене артикле. Након што смо се сместили, моја покојна мајка Есма рекла је, обратила ми се речима каже «сине доста је добро на овом месту, само када бисмо имали са собом и храну, прехрамбене артикле», то ме је много погодило, потресло, тако да сам одлучио уз велике перипетије јер српске снаге под разним униформама су се кретале по главним улицама, разбијали су продавнице, драли се као да су биле дивље звери. Нашао сам паузу и прешао сам пут из куће Сељатин Богујевци у кући Хаџи Садрију, и даље ми је било лакше, ишао сам где ми је трактор био, понео сам много ствари које су за мене биле од велике вредности. Био је џак брашна од 50 килограма, био је једна џак са луком, три литар зејтина, било је отприлике 5 килограма пасуља и неколико комада јаја. Од места трактора до куће мог друга Сељатина Богујевци била је раздаљина отприлике 200 метара, са свим тим теретом који сам носио на својим леђима нити сам осетио да ми је тешко, да ми је тежак тај терет, ушао сам у двориште драгог пријатеља Сељатин Богујевци, мајка ме је дочекала, каже «уморио си се сине».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било, извините када је то било, који је то датум?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Молим вас, то је било на дан када је почело НАТО бомбардовање 24.марта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ 24.март.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: 24.марта, могу ли да наставим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, изволите.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Предао сам, оставио сам те прехрамбене ствари, артикле, одмарао сам се неколико часова, свануо је сутрадан, нови дан, заправо на вече су почела бомбардовања, почела је пуцњава из оружја и по мом мишљењу то је долазило из полицијске станице у Подујеву, јер је била мала раздаљина од полицијске станице где смо ми били смештени и постао је ужас, почела су деца да плачу, нисмо знали шта, куда, шта да радимо. Сванула је субота 27.марта, то је била субота, у продавници Наим Гаши који је продавао неке прехрамбене артикле поново сам купио еурокрема, цема и оставио сам то породици. Будући да родитељ је увек се клањао, мој родитељ чекао је време јација, а то је 22 сата, на одређени начин је дежурао да би видео шта се заправо дешава по граду, ја сам већ тада одмарао и спавао сам са децом, он се клањао тај намаз, јација, није уопште лежао да спавао, све до јутра будући да тада сат нисам имао, отприлике све говорим о времену, било је дакле негде шест изјутра, дошао је, позвао ме, и ја сам лежао са мојом децом Арбра од седам година, био је између мојих ногу овде имао главу, Дафина од 9 година била је лежала, спавала са десне стране кревета, Мимоза од 4 године и Албион од 21 месеца били су испружени, лежали на једном сунђеру на поду, мајка и моја супруга су већ биле уморне, пробудиле се, када сам на брзину устао, приметио сам супругу Фитнете, припремала је, спремала је храну за децу, јер је била недеља 28.март празник исламске заједнице. Питао сам моју супругу шта радиш, шта чиниш, рекла је спремам неке колаче за Бајрам, реко сам врло добро, поздравио сам се са мајком у ходнику, родитељ ми је држао ципеле обе у руке, отац Хамди, а Фитнети супрузи сам се овим речима обратио, реко сам «молим где ти је злато, златни накит», рекао је «Енвер сав тај накит носим са собом», отворила је патент од зелених тренерки с десне стране, извадила је тај накит обложен у некој марами и показала ми је, реко сам «како долази моменат да се спасиш бацаш сав тај накит или злато, само нека деца буду спашена», рекла ми је «јасно ми је». Поздравио сам се са супругом Фитнете, обуо сам ципеле на изласку из куће Тазим Богујевција, где су била моја деца, на раздаљини отприлике 4, 5 метара, било је покривено од силоса и на силосу су били снајперисти и кога су запазили пуцали би на њега, онда сам рекао оцу, стани, стао је отац, поздравили смо се са оцем, извадио сам саобраћајну дозволу из трактора од 3106 ПД - Подујево, дао сам, дао сам му 1520 евра, односно марака, и дао сам му кључеве од трактора, обратио ми се родитељ овим речима каже «Енвере ти знаш да ја не знам возити трактора», реко сам «оче вози, немаш могућности да бираш, узми било кога, нека ми деца буду спашена» искрено кажем. Увек сам чекао моју смрт, не би то било уопште трагично, не, а догодило се супротно са нама, поздравио сам се са целом породицом и придружио сам се са мојим пријатељем Сељатин Богујевци. Прешли смо преко зида из дворишта у двориште и то је било отприлике неких 500 метара, изашли смо преко главног пута на раскрсници Доње Думнице, село Летанце код насеље Таловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, остали су у кући ваша деца, колико сам ја упамтила, ако је добро, 21 месец?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Сва деца са родитељима су остали на место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не само да унесемо и колико су били стари, 21 месец, то вам је син Аљбион, затим Мимоза 4 године.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да завршим ово, Арбр је 7 година и Дафина је имала 9 година. Колико је имала година ваша супруга?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Супруга је имала 35 година, мајка 66 година, отац Хамди је имао 71 годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте их тада последњи пут видели 28.ујутру када сте отишли?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: По задњи пут, то је био тај дан, и док нисам извадио њихове лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте успели да сазнате шта се са њима десило и када сте успели да идентификујете, односно добијете њихова тела и да их сахраните?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Молим вас ако је могуће да идем редом, ако не да одговарам и на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислила сам да унесемо само ово што се њима десило знате, када сте успели да сазнате где су њихова тела, када сте идентификовали та тела?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Тела смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да одговори на питање. Изволите.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Тела смо, вршили смо идентификацију тела након уласка НАТО трупа, тада смо ископали лешеве и вршили идентификацију, негде је било 10.07.'99.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли су нам претходно сведоци а ваши пријатељи како сте заједно са њима тек тамо негде у априлу успели да сазнате нешто, а да сте све до тог периода тамо до неког 19. 20.априла тражили своју децу, трагали за њима и покушавали да сазнате шта се догодило?

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, истина, извињавам се, хтео сам да идем по реду али не мари, и на питања која поставите није проблем, зато сам хтео да идем редом према догађају шта је све било, како је текло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико сматрате да је нешто важно ви нам то наравно реците.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: По мени то је значајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, изволите. Да испитамо сведока па ћемо онда, изволите. Не, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел ми не дајете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да се ово унесе, молим вас да унесете да ми не дајете реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

За овим тужилац тражи да се и посебно у записник унесе да он тражи реч а да му се тако нешто ускраћује, па сведок даље наставља са давањем исказа.

Изволите.

СВЕДОК-ОШТ.ЕНВЕР ДУРИЋИ: Након што смо ми изашли преко тог пута са Сељатином у махали Таловића, ту постоји део пута са врбњем који води према реци Лаб, поред тих врба примакли смо се, приближавали се кући Сељман Хацију, тако да уопште нисмо знали о егзекуцији фамилије, ја лично нисам знао, само смо знали за једно двоструко убиство породице Тахири и једног другог пријатеља Назим Веселји. Након тога 28., дошло је вече и нисмо могли да излазимо и да прилазимо у село Ладовце, Баловце где су били остали грађани, остао сам ја ту са зетом Реџеп Халими, тако да су наишле, дошле комбиноване да тако кажем са различитим униформама и затекли су нас управо на реци поред тих врба, на реци Лаб и приморали су нас да понесемо тракторе и кога желимо. Узели смо тракторе са стварима, али не и са мојим људима, прешли смо, излазили смо на главни пут који пут води у правцу села Думнице, на центру Подујева и према полицијској станици, управо на путу Рахман Морина се тада звала та улица. Постоји једна релевантна судбина и занимљива, било је седам трактора, два голфа двојке, један фургон. Србослава Бисерчића сам приметио како долази из полицијске станице у правцу места где је егзекутирана породица будући да ја нисам знао шта се догодило само било је много униформисаних људи поред врата, улазних врата куће Халим Гаши. Наставили смо путем за Приштину, пошто су нам снаге нису дозволите да продиремо према селима Штедим, Ладровц, Баловц, Хртице и другим селима, у току тог пута код бензинске пумпе у Секираче «Алби комерц», у кући Фаик Менђићи биле су стациониране разне снаге, поред тог села била је једна уска уличица и могло се прећи и стићи до напред наведених села, међутим ја сам се плашио и нисам напустио асфалтни пут. Наставили смо асфалтним путем, отприлике на осмом километру од Подујева, село Сибовце ту су била два танка војске зелене боје ВЈ, претпоставио сам да нас они неће ни убијати нити малтретирати, скренуо сам са главног пута и ушао сам према селу Сибовце. Истина је да нису ми ништа ни говорили нити ме малтретирали, друга колона на челу које је био Ахмет Калаи, Садри Калаи, Енвер Калаи, Баки Ука, су продужили, наставили у правцу Приштине. Чуо сам а нисам видео својим очима да су на те људе учинили ужаса, тукући их и узимајући им новац, продужио сам према селу Свећље, срео сам се са млађим братом Адемом, прва реч и то је било након два месеца што сам се срео и упитао ме је «Енвере где су чланови породице», ја сам му рекао, узвратио «Енвере не знам где су» и реко ми је «како не знаш», ја сам му рекао «молим те не знам где су», повео сам га трактором, наставили смо до села Ладовце код Иљаз

Зејнулаху, ког човека, односно са којим човеком је брат мој радио, он нам је отворио врата и сместили смо се, ја, брат Адем, Рецеп Халими зет, након кратког времена дошао је и други брат са децом, и имао је дете свега од три недеље, затим је стигла и сестра са осморо деце и било нас је пуно људи. Мој је циљ био увек да нешто сазнам барем било какву и најмању информацију о мојој фамилији, и лутао сам, кретао сам се од села до села барем најмање 20 до 30 километара на дан пешачио сам од села до села али узалудно ништа нисам сазнао. Наставио сам према селу Орлане, срео сам неке људе ромске националности, јер сам био нешто већ чуо да су Роми ти људи који сахрањују људе у цивилној заштити, рекли су ми «не Енвере, ништа не знамо» и била је истина да нису знали јер су са нама исто побегли. Продужио сам до села Балабане пешке, то је негде 7 километара даље, нема ништа, продужио сам до села Колиће, пре свега срео сам се са братом од стрица мог оца, Шефки, прва реч питао ме је «Енвере где ти је фамилија», рекао сам му «Шефки не знам», рекао ми је «како не можеш знати», реко сам му «не могу, не знам», прешао сам у другом километру села Количе јер је то село доста распрострањено, широко село и срео сам се на мог таста Хаџи са синовима, са целом фамилијом. Било је време ручка, добро се сећам, отприлике негде три сати поподне, био је трећи дан што ја лично нисам ништа јео осим цигарета што сам попушио, дали су ми да ручам и ручао сам. Извадио је и пакет цигарета и они то уопште не користе, него ето нашло му се, дао ми је то пакло цигарета, попушио сам колико сам, и устао, изашли смо са Хаџијом у раздаљини од десетак метара где су били чланови његове породице и упитао ме је «Енвер где је фамилија», реко сам «Хаџи не знам», реко ми је «како је могуће да не знаш», реко сам му «могуће је да не знам», питао ме «где сам их оставио и реко сам му где сам оставио», ништа није проговорио.

Кренем путем, враћам се поново код брата од стрица мога оца, Шефки, поново се враћам у Балабан, поново се враћам у Туричице, враћам се код трактора где ми је био у Ладовце, где сам оставио брата са бебом, снају, сестру са унуцима, унукама. Када сам стигао у село Ладовац шта видети, ужас, спаљивано, осакаћени, само жртве нисам видео, на људе не, била је велика једна моја лична срећа да од два трактора који су остали био је мој један од та два трактора био је мој са тим прехрамбеним стварима, будући да су српске снаге учиниле своје, спаљивало све оно што су хтели, повео сам трактор и прешао сам једним алтернативним путем и продужио до села Хртице, тамо сам оставио трактор у Хртици, отишо сам у Орлане, Батлави, Думош, Качибег, Луга, сва ова села пешке, гладан и уморан, нити сам могао сазнати једну једини реч, чути, да су умрли, не, тада смо наставили продужили и сместили се са братом, снајом, унуком, са сестром и унуцима и унукама у село Колић, остали смо неколико дана у село Колић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу ту да вас прекинем, због тога што имамо обавезе да сада направимо паузу због тога што један окривљени узима терапију.

За овим суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се са испитивањем сведока прекине, па ће се исто наставити након паузе ради одмора.

Значи након паузе ћемо да наставимо са вашим испитивањем. Сачекаћете, изведите сведока, хвала вам, наставићемо, позваћемо вас после паузе.

Сада ћемо то да објавимо само да сведок изађе.

Да ли сада, да чујемо тужилац шта је хтео да каже. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бесмислено је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бесмислено је. Добро, да ли можемо да се договоримо да уз консултацију са пуномоћницима након паузе наставимо са испитивањем сведока, али без детаља као што су, ови детаљи сви о разговору које је он обављао, затим детаљи као што су. Значи све оно што није тако важно за ово, да ли пуномоћници могу у том смислу да упуте сведока-оштећеног као што је не знам садржај разговора, детаљи, број трактора и тако даље, све то што је њему важно, ми смо мислили обзиром на ову. Морате да искључите микрофон док. Значи ми смо мислили да овако страшну трагедију када неко изгуби оба родитеља, супругу и четворо деце, са је то онако јако важно, али оволико детаља није тако важно, нити за ту његову трагедију, нити за овај поступак, значи у том смислу вас молим да обавите разговор. Кажите?

НАТАША КАНДИЋ: Ја знам да суд утврђује одговорност оптужених, али молим вас једном оцу коме су убијени четворо деце, родитељи, супруга, ја не бих била у стању то да му кажем, извините молим вас, да му кажем да он скрати па зато што то није, не односи се на оптужницу да он скрати па да пређе одмах на то како је нашо тела своје деце, ја то не могу, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала.

НАТАША КАНДИЋ: А ви можете као прошли пут што сте урадили са претходним сведоком, да му кажете, то је опширно за нас, пређите на то, јер ви можете, ви сте суд па можете на тај начин, а ја мислим да је и прошли пут то било ужасно, замислите, њему је то једина шанса, јер схватате како ће се он осећати. Он ће се осећати боље кад исприча овде, и сад ако, ствар је у пола сата времена, да ми покажемо да можемо да чујемо то што он каже, њему је то у животу њему значи да он може да исприча и наравно ја знам да вероватно. Не, она каже да ми упутимо сведока да он пређе. Не, не, она каже да га ми упутимо у то да кажемо, човек не може да схвати ни шта је у оквиру оптужнице и како, него треба да га пустимо и покажено да можемо да седимо пола сата дуже да га одслушамо, њему то значи молим вас. Молим вас он није

неки интелектуалац да он може да разуме да трактор није важан, њему је важан и тај трактор јер вози децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да пуномоћник Тодоровић разуме шта сам рекла, и да то није уопште нити страшно, нити увредљиво и ми смо увек спремни да чујемо, ја заиста не могу да замислим уопште у каквом он ужасу и у паклу живи, ми смо тако нешто били спремни овде да чујемо а све остало договорићемо се након ове паузе.

Наставићемо са радом у 18 и 10.

Одређује са пауза ради одмора па ће се претрес наставити у 18.10.

Седите. Да ли ће неко да мења колеге? Позовите сведока.

Настављено након одмора у 18.10. часова.

НАСТАВЉА СЕ ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се мало одморили, да ли можете да наставите?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, можемо да наставимо. Ја бих тражио нека појашњења да кажем, код растанка са супругом имам нешто да кажем и нешто што сам купио у продавници код Наима, ако је то могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Када је било реч о растанку са супругом, самном, или ја с њом или она са мном, Фитнета када ми је рекла о припремању неке хране за децу, питао сам и о накиту који је имала у џепу, сад се сећам да сам то рекао, у продавници Наим Гаши купио сам неке прехранбене артикле, купио сам и кликере за старијег сина, не знам да ли је то јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Настављамо сада од Колића. Нашим боравком у Колић, мог брата, снаје, унука, унучади од сестре, и сестре, колико дана смо тамо били не знам тачно, а да нисмо за то време имали информације али знам да је Сељатин Богујевци добио неко обавештење од деце која су била у приштинској болници и у том писму је писало да се Саранда и Јехона налазе у болници, ја сам се срео са Сељатином и рекао ми је Сељатин «Енвере наша деца су у приштинској болници», питао сам Сељатина и рекао сам му «је ли шта је било, како је могуће да су деца у болници», каже «Енвере од једног човека по презимену Камероли из Горње Лапаштице, он је добио ту информацију, више ништа ни ја не знам». Ако не грешим прошло је целих два

дана одлучио сам са Сафетом, братом Сељатина, да идемо у Приштини и болници да би нешто више сазнали око наших породица, тако смо и поступили, био је понедељак изјутра, у раним јутарњим сатима, кренули смо тај тежак пут од Колића да би прво ушли у Приштини а након тога дошли до болнице, прошли смо кроз тај пут уз перипетије разне и стигли смо до Југословенске касарне између Приштине и Колића, то је једно село, зове се Лукаротом и прошли смо без проблема. Ушли смо у град Приштине, у Приштини у јутарњим, раним јутарњим сатима отприлике до 14 сати било је кретања људи, било је дакле кретања, могло је купити разних ствари, прехрамбених, ради се о прехрамбеним артиклима. Пошто ја и Сафет нисмо успели да улазимо у Приштини у јутарњим сатима, онда смо одлучили да идемо у Приштини код мог стрица да преноћимо ту ноћу кући Јашар Дурићи, то је старији мој стриц, куцали смо на врата није нико излазио, док смо још куцали, излазио је њихов комшија Брахим по имену Брвеник презиме, он је имао деветоро деце и сва деца су била у Канади у Америци, та особа је сама живела, он је био таксиста. Рекли смо му ко смо, увео нас је унутра, дао нам је да једемо, да ручамо, ручали смо, мислили смо да се окупамо, јер дуже времена се нисмо били окупали, и у једном тренутку док смо скинули одећу, он је пратио на дворишту стање, дошао је и рекао овим речима «момци бежите», «зашто чика Брахиме», «јер запалили су кућу до наше», истина је да управо тог дана, не сећам се датума, запаљена је кућа Исмет Бећири, комшија стрица у Приштини, адреса улица Дреница 5, кућа број 47. Ми смо прошли туда поред да кажем трафостанице тог преднасеља и прошли смо поред пиљаре «Качекола», када спомињем реч Качекола не ради се о селу Качеколе, него о власнику који је из Качекола имао је ту пиљару, прошли смо поред багрема, топола и ушли у двориште џамије Алаудин. Већ је било скоро вече, почела пучњава из разних оруђа, нисам експерт да оценим, ушли смо са Сафетом у један подрум, отприлике 5, 6 метара дугачак тај подрум, на том подруму било је празилука покривеног са земљиштем и негде до 23 сати навече чула се пучњава, нисмо знали, нисмо изашли да видимо шта се дешава. Сутрадан изјутра, отприлике око седам сати мислили смо да идемо до болнице, код трафостанице Коловица је, Нова Коловица, видели смо три убијена, егзекутирана младића од главе до главе су била та младића поређана, наставили смо путем и целу причу нам је испричала Саранда, кћи Сафетова. Када сам је упитао за моју фамилију рекла је «чика Енвере сви су убијени». Да би скренуо пажњу од детета, ја сам се изразио речима «не, ја сам се срео са мојом децом», «не, рекла је, чика Енвере, није истина ја сам видела када су их покривали ћебадима и другим разним стварима», вратили смо се назад, вратили смо се у Колић без икаквог проблема. Приближио се поред трактора где смо ми били, приколица је била најлоном покривена и на тој приколици 16 чланова фамилије смо целих три недеље спавали. Колико човек може комотно да спава, 16 особа на једном приколици, то је апсурдно. Приближавао ми се и мој таст, и упитао ме и рекао је да је чуо да сам био у Приштини, рекао сам му да, питао ме шта има ново, реко сам му да је ново следеће, рекао сам имају храну, све ствари које сам однео све то имају, од једном ми је узвратила

сестра друга Елифа и рекла ми јесам ти рекла бре Енвере да су они здрави и добро јер ако су редовне снаге неће барем децу дирати. Реалност је била горка, они су сви били егзекутирани, њима нису биле потребне ни прехранбене ствари ни за ничим другим нису имали потребе. Прошло је још четири дана од уторка до недеље, у недељу била је једна шира офанзива за чишћење села, колико је то било могуће, окупљали су нас, протерали, тако да лично ја сам био са породицом брата Шемси и са фамилијом зета Реџеп и једна граната не знам из које даљине да утврдим, је погодила кабину од трактора и још дан данас је рупа на кабини. За тренутак сам трактор тако упаљеног оставио, скочио сам и побего сам, кренуо сам у правцу џамије и амбуланте у Колићи. Шта да кажем, видели смо оно што смо видели, ужасе, плач, јад, деца сва разрујена, узбуђена, покојног Суљ Цакићи била је оружје не знам који калибар, одсекло од, био је одсечен, још увек је био жив, само је махао руком, нисам смео ни да му пружим помоћ нити да му дам који одговор или уопште нешто. Наставили смо, зове се једно место изнад колића Тектопи, односно Код Топа, стали смо мало да се одмарамо са децом, већ је почео мрак да пада, нисмо знали куда, почела је да пада киша, снег, били смо на шуми без. Задржали смо се код чесме села Граштице, целе ноћи у киши и у снегу са децом, сутрадан изјутра свануло је, са страхом да ли кренути сада или када, ко ће предводити, ко ће бити убијен или шта ће бити, једна срећа у несрећи. Целим путем од Граштице до касарне југословенске војске у Лукаре, нити смо видели снаге никакво, нити војне нити паравојне, нити униформе нити ништа нисмо видели. Имали смо нешто боља убеђења, блажа у односу на војску југословенску да нас неће колко толко дирати и тога је било, нити су нас питали нити малтретирани. Између града Приштине, на периферији, то је пред насеље Бунари и Хајратит од тог преднасеља Бунари и Хајратит, до неке врсте пункта којег су формирали паламитарци са бријаним главама и обојеним лицем, једна недовршена кућа, имала је гвоздене излоге, на тераси су поставили један пушкомитраљез испред пушкомитраљеза било је џака са песком и ту су почели да издвајају људе. На срећу моју личну фамилију нити су питали нити су нас издвојили и прошли смо и тај пункт. Отприлике на раздаљини Бунари и Хајратит ту је и тај бунар, примећујемо једну ладу беле боје без таблица са отвореним пртљажником, гепеком, двоје људи егзекутираних, тело у пртљажнику, руке и глава на асфалту, ужас, ужас. Наставили смо пут до стричеве куће Јашар Дурићи-Затрићев поток, тамо смо боравили неколико дана, знао сам нешто о породици а браћи нисам испричао истину, нешто да, много што шта не, мислећи да је рат, тешка времена, не зна се ко ће гинути, ко ће бити спасен и за тренутак сам испричао другом брату Шемсију и најмлађем брату Адему овим речима, рекао сам им «сви су егзекутирани», како је могуће, како је могуће истину не знам, али они су убијени. Преовладао је ћутање као у свакој породици, ја сам био лично заинтересован више да знам место сахране, барем да нађем лешеве, на неки начин уз потешкоће и то сам успео.

03.маја био је понедељак, кренуо сам за Подујево аутобусом «Косоватранса», који су били и возачи и кондуктери Албанци. Попео сам се у

аутобус са тастом код Лаб џамије, од Лаб џамије до Шарбана, то је отприлике мање од километра раздаљина, ја сам сам пребројавао путнике, али нисам сео упоредо са мојим тастом, он је био испред а ја на средини аутобуса, није било путника код Шарбана, али сам пребројавао, било је 37 и платили смо карте по 7 динара, наставили смо пут. На раскрсници села Лебане била је једна кафана и једна кућа једног Србина, а не знам чија је, али знам да се зове кафана «Два славуја», кафана је, на горњем спрату су становали, а кафана у неку врсту подрума, био је пункт, зауставили су аутобус, ушло је једно лице са камуфлираном униформом и тражио је личне карте. Од свих тих људи издвојио је свега седам личних карата, међу тим седам личних карти био сам и ја, коме није лична карта враћена и изрази се овим речима «вама ко нисте добили личне карте, сиђите доле, мајку вас јебем». Сишли смо из аутобуса, када смо излазили из задњих врата аутобуса, чекао нас је кордон, или да тако називам коридор, кроз којих смо нас седам морали да пролазимо. Једном речју «водите га доле у подрум, мајку вам јебем». Коридор је био овог облика и водили су нас у подрум, шта је заправо било, шта се догодило у подруму, троје лица је било са панталонама југословенске армије, стари тип, сако је била униформа југословенске војске нови тип, на главама нису имали капе, нису имали аутоматске пушке него револвере, када смо ушли у подрум, подрум је био пун воде, они су носили радничке чизме, ставили су бетонске блокове, изнад блокова биле су даске, фосне, поређали су нас, над седморо, на углу биле су три дршке од лопата, од једном један од њих је наредио овој двојници другој, рекао је ухватите ове школске клупе, и наслоните их, они су померили те клупе, и рекли су нам да се скидамо до гаћа и ми смо се скинули, када смо се скинули, почело је тешко стање, невиђени ужас. Тући човека као дивљач, само што другачије мисли, или што је из једне друге нације то је нешто апсурдно. Док лично видим себе само у гаћама и у води, не знам након колико минута сам се поново освестио, то не знам, поново су нас наслонили уз зид и опет су померили те клупе испред нас и рекли су све шта имате у џепове избаците, изведите на те столове, ми смо то изнели оно што смо имали, имали смо новчанике, имали смо дувана, имали смо упаљаче, ни бритву неку за рецимо јабуку да ољуштимо или нешто воће, поврће, нисмо имали, наредили су да отварамо новчанике и то смо урадили, све што је било у девизама, марке, франке, долари, не нека велика количина молим вас, јер нисмо имали велику количину, а оно што сам се у том тренутку лично изненадио нисам ни марке ни доларе, ни евро ни ништа, имао сам динаре. Ако већ жели, воли ту државу, зашто не узима сопствени новац, динаре, него је динаре овако одложио назад, а девизе је ставио у шаку и у џеп, ја сам се изненадио. Прошли смо и тај ужас, аутобус су пустили и продужио за Подујево, ми смо остали као бедни, јадни, на сред пута, поред свих тих снага, наредили су нам да излазимо вани и да се наслонимо за степенице, као да смо робови, са рукама овако позади, у двориште су пуцали, гађали, из разног оружја на кече алабнске, један од њих овако каже «зашто сад га гађамо са они бели капа, него да их гађамо», и то је прошло. Када смо били у зид наслоњени, руке смо имали одвезане али држали смо тако, нисмо смели да се померамо,

било нас је седморо, отприлике мог старосног доба. Међу онима у подруму који су били, дошао је један примако нам се и примакне његов нос са нашим да ни прст не може да буде поред његовог и нашег носа, тако да, немогуће је када човек гледа два, пет, или десет минута да не трепне то је нешто нормално. И поново имамо исту судбину и водили су нас поново у подрум, међу њима сам био и ја. Када сам био ушао у подрум, каже ти да ми кажеш право нешто, реко сам му да, ако знам рећи ћу. Питао ме где си био, где је УЧК, колико си им новца однео, чиме си их снабдевао. Ја сам се изразио овим речима, молим вас нити сам помагао, нити не знам где је, ево где је посебна дозвола да сам радио на обезбеђењу Косова «Б» у Обилићу, изињавам се, ја сам заборавио службени докуменат у цепу сакоа, каже баш си реалан човек, након што сам добио ту батину и то малтретирање реалног човека више нема. Све су нас седморицу пустили, пешачили смо отприлике до Шаковице 12, 13, 14 километара, избатињени, наишо је аутобус, ушли смо и наставили, продужили до гробља села Секираче. Од гробља села Секираче до села Думош где је била моја тетка има 4 километара. Од три поподне до 22 и више нисам могао да стигнем до тетке због болова које сам имао. Можда нешто продужавам али желим да будем и нешто краћи. Боравком у село Думош и докуменат је издала цивилна заштита, и тај ми је докуменат у јакни, заборавио сам у канцеларији, у присуству је био и Србослав Бисерчић, тада је био извршни председник за Општину Подујево, узео сам, добио ту дозволу. Разговарао сам на Албанском језику са Бисерчић, Србослав Бисерчић је био са још једном другом особом Албанцем, Хаљиљ Козићи и питао га у вези породице Дурићи. Србослав Бисерчић ми узвраћа речима, каже ништа се није десило, догодило са породицом Дурићи осим што је Ајет Дурићи убијен и њега сам сахранио. Молим вас већ 9 година након завршетка ужасног рата ни данас не знамо где су кости нашег рођака, барем један цвет да однесемо, да знамо где је, и то је прошло. Било је речи међу грађанима да на градском гробљу на периферији Подујева ту пролази између тог гробља железничка пруга, гробље је са обе стране, на левој и десној страни, то гробље су чували неки припадници које ја ни ви не верујем да знате ни ви, када то кажем базирам се на униформу. Униформа је била иста као они у кафани «Два славуја», панталоне, стара униформа бивше војске, а блуза је била нове униформе Југословенске армије, за разлику што су имали и аутоматске пушке о рамену. На том путу од воденице, млина Енвер Блаћори, да би нешто сазнао о лешевима био је пут са обе стране, са врбама, наишао сам на човека који још увек није идентификован, без главе, без руку, без ногу, само део тела, ужас. Прошао сам још пар метара, значи Албанац је, уби га, али зашто и стоку да убијају када видим и краву како је жива и одсече јој се једна нога, то је нешто ужасно, веома ужасно. Улазим у градско гробље, долазе и питају ме ти људи шта ћу, шта, и кажем им, испричам им. Каже изволите и улази и гледај, чим сам улазио у кругу гробља са десне стране ни 15 метара пуних нисам прошао наилазим на шипку са натписом Фитнете Шабан Дурићи, година рођења, година смрти. Још увек се крв видела преко земље и воде. Померам се уназад видим шипку са натписом Есма Јусуфи Дурићи, која је била моја

мајка. Идем још пар корака видим шипку са натписом Авди Дурићи, била је једна грешка када је тадашња српска влас није име јасно написала Авди Дурићи, него издаје личну карту Авди Дурићи, на основу датума рођења и датума смрти се поклапа да се ради о мом родитељу. Враћам се настојим у више наврата да идем за Приштину, дан већ оде, било је врх свега, било је немогуће ући у аутобус код мотела «Бесјана», то је био српски пункт ту, уз помоћ неких мојих људи срео сам оца Лужана, једног човека који ми је дао уз 50 марака и значи посебна дозвола која важи за један дан. Извињавам се, јер сва су ми ова документа у јакни у соби, али на жалост нисам их овде понео, овде значи у суду, узимам тај папир, дајем Бобану, (сад сам, то је исправка преводиоца), Бобан значи, без икаквог проблема стигнем до Приштине код брата и сестре. Упитала ме је сестра, каже Енвере шта има ново, не двоумећи се изговарам само једну реч, кажем сестро сунце је заувек зашло. Каже, како је могуће не разумем те, кажем сунце је зашло за много што шта, и сазнала је много чега.

Након тога ступио сам у телефонској вези Мађер махали у Приштини са братом који је био у исељеништву тада 14 година и није видео, тада деца, 14 година није видео породицу и питао ме је Енвере шта има ново, ја сам му реко, име му је Шабан, реко сам му ништа. Каже ми где су деца, ја сам му рекао, деца као сви грађани лутају по шумама, по планинама, рекао ми је да ли не можеш ступити у контакт са њима, рекао сам му не, нисам хтео да му испричам горку вест. Међутим, једног дана пре него што се стигне код школе «Зејнел Хајдини» био је један Дом здравља, звао се «Мајка Тереза» и дао је допринос позитиван, путем наилазе три припадника српске полиције, сва тројица са аутоматским пушкама, касније сам сазнао да међу том тројицом је један пијани полицајац, зауставља ме, тражио ми је документа, дао сам му, каже да ли хоћете за Албанију или за Македонију да идете, само сам му узвратио речима, ни за Албанију ни за Македонију. Увек сам мислио на поубијену фамилију, имаш ли новца, имам новца, истина је имао сам задњих 100 марака, преполовљено, то је узео, један од њих тај пијани полицајац ми се примакао, приближио, ухватио ме за новчаник и бацао у асфалт, «губи се одатле мајку вас јебем», нека псује не мари. Почео је ужас, асфалт је био у средини, кућа са ове стране, амбуланта «Мајка Тереза» са ове стране, када је та пијана особа уперила калашњиков према мени, репетира и жели да ме погађа. На срећу не поређујем све људе исте и добре лоше, међу његовим колегама, његове колеге су га ухватили на одређени начин ухватили су га одпозади, одстранили калашњиков ногом, повлачили су га и мене ми је главом дао знак да се удаљавам, удаљавам се и идем поново код овог друга Сељатин Богујевци где је био смештен, ужаси, истог тог дана након што сам се смирио био сам на телефонској вези, успео да разговарам са братом испричао сам му све, рекао ми је како је могуће, деца, рекао сам за некога деца су била атомска бомба, не деца, старац 71 година, мајка 66 година, дете од 9, супруга 35, дете од 21 месеца, то је за некога атомска бомба, убити, то је ужас, то само дивље звери ураде, иначе људско биће то не чини. Да се вратимо теми.

Ушле су снаге КФОР-а у Приштини, тог истог дана са камерманом Сулејман Клокоћи и једном новинарком «Индепентенте» чије име не знам, дошли су једним ципом, без табела, код стричеве куће, у Приштини, и повели ме и отишли смо за Подујево. Шта видети у село Брнице, четврти километар при изласку из Приштине, био је невиђени ужас, као да се ратује држава са државом, тенкови, блиндирана кола, разне униформе, покривене су улице, њиве, оставили смо, стигли смо до моста који води према градском гробљу и путу за Србију. Када смо напустили асфалт, отприлике 2, 3 метара, један припадник је уперео калашњиков и каже где ћете. Сулејман Клокоћи је подигао три прста овако, и он му узвратио благим речима, браћо назад, назад браћо, ми смо ушли у возило, вратили смо се код Ћершја ела паштицес, то је други километар од Подујева, новинарка «Инденпенденте» ме је питала преко преводиоца Сулејман Клокоћи, колико ти је кућа одавде далеко, кажем 2 километра, од кад ниси био у кући, од 24.децембра, како је могуће, лако је могуће. Ишли смо до куће, српске снаге из села Лапаштице из села Велика Река, из Горње Обранче повлачиле су се јер је село на висини, на брду, а испод је равница и носили су опљачкане ствари. Ишли смо код куће, шта видети, ужас, невиђени ужас, спаљивање, краве које смо били оставили приликом нашег одласка су поубијали и то би назвао смешним и краве су егзекутирали, псе, све ужас. Поново сам се вратио у Приштини и испричам брату, био сам код куће нема ништа у кући, али морамо наћи решење и нашли смо решење. Уласком снага КФОР-а у Општини Подујево првог дана нисам ишао код куће, него сам ишао на лицу места где се догодио злочин, видео сам улаз, ходник, крви, видео сам марамицу супруге, коју мараму у тој марами је био златни накит, то је та марамица молим вас, видео сам кликере старијег сина Арбрија, осам комада које сам купио у продавници Наим Гаши, ево где су, видео сам сат супруге из метака криминалаца и узео сам то. Покупили смо 96 чаура из аутоматских пушака са Сељатим Богујевци и Сафет Богујевци. Истина где су чауре не знам, само сам чуо да су послати у Хашком, послате те чауре у Хашком трибуналу. Узели смо и ископали лешеве, довео сам у близини куће свих седам и ја сам истовремено поносан, поносим се том породицом а криминалац нека стане мисли јер ће бог да му врати још теже него што је настојао да мени то уради. Било ко да је тај криминалац, било ко да је у боји криминалца из ове марамице је узето злато, златни накит на дан када сам се растао од супруге нису се ситили накитом, новцем, сада се крвљу насићују и починили су тај макабни злочин и људско човечанство, историја човечанства никада неће заборавити. Мени је много жао, само још ово само да додам, да управо на данашњи дан што не присуствујем у мом селу, нисам тамо, него сам морао бити овде, доћи овде, али колико сам могао бити јасан, можда сам мало одужио, то је све што имам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам. Хоћу да вас питам, колико ја разумем вама нико ко је био у прилици од званичних органа овај Србољуб Бисерчић и остали, нико вам званично није саопштио онако да вам каже, да води рачуна о вама, да вам саопшти шта се десило с вашом породицом него сте практично сами сазнали и сазнали од Саранде?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Тако је, са Србославом Бисерчићем ја сам се лично срео када сам добио листу коју су издали по селима и у кабинету сам оставио сако, заборавио сам, молим вас, молим вас, молим вас. Ево то је тај докуменат, то носи датум, не пише датум, не пише значи датум, смештен код рођака Фаик Думлеша Думош, молим вас, то је оно писмо које сам ја платио за један одлазак 50 марака Бобану из Лужана. То је онај званични докуменат где сам ја радио на обезбеђењу објекта «Обилића», а зашто Србослав Бисерчић не каже ја сам 99% сигуран да зна, али нека буде да не зна, барем зашто не каже о нашем рођаку када сам јасно изјављује и каже ја знам једино о Ајету Дурићи и сахранили смо га. Ни дан данас није пронађен, не зна се где је Ајет Дурићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Практично тела сте узели и идентификовали кад је дошо КФОР у присуству Хашког трибунала?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, и ОЕСБ и они су били из ОЕСБ-а присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И успели сте да сахраните сами своју породицу?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, да. Мојим рукама сам их ископао из градског гробља, овим рукама сам их извадио и сахранио сам у гробље у близни куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рећи ћете нам 21 месец, 4 године, 7 година, 9 година, јел тако?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете још нешто да нам кажете сада, па да видимо да ли неко има нешто да вас пита?

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Не, не, само да појашњавам нешто ове ствари. У вези овог догађаја да. Отац 71 годину Хамди Дурићи, мајка Есма Дурићи 66 година, Фитнете Шабан Дурићи 35 година, Дафина Енвер Дурићи 9 година, Арбр Енвер Дурићи 7 година, Мимоза Енвер Дурићи 4 године, Албијон Енвер Дурићи 21 месец имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам вас разумела да се ви придружујете кривичног гоњењу, да вашу штету нико не може да надокнати то ми је потпуно, морам да вас питам, односно да вас упутим да уколико имате неко новчано потраживање да то можете да остварујете у овом или у неком другом поступку, али ја разумем да вама ваш губитак не може нико да надокнади. Да ли неко има нешто да пита оштећеног.

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Одштету свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али у сваком случају она је несразмерна са оним што сте ви преживели.

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Нема цене на кугли земаљској, нити нокат детету од 21 месеца да то надокнади а не седам живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам, да ли неко има нешто да пита? Чланови већа, тужилац, пуномоћници, браниоци. Не. Окривљени? Не. Хвала вам трошкове за данашњи долазак, регулисан је ваш смештај, можете да идете. Тако да ћемо ми у сваком случају на овај начин. Ви можете да идете.

СВЕДОК-ОШТ. ЕНВЕР ДУРИЋИ: Ја вас поздрављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Да ли данас још нешто имамо евентуално од предлога или можемо на овај начин да данашњи претрес завршавамо и да се договарамо за следећи пут. Ја сам вам јуче рекла термине, 21. 22. 23. јануар 2009.године ова судница 09.30 часова и затим 26. и 27.јануар судница број 4 у 09.30 часова. Значи 21.22.23. јануар судница број 2 у 09.30, и затим 26. и 27. јануар али судница број 4 исто време, исто значи 09.30. Како алтернативно?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, јуче смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега је рекао да ће тражити одлагање, односно да његов клијент не присуствује тој седници већа у Врховном суду, ја сам то тако разумела.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него сам мислио, ако завршимо за три дана овога сведока П-1, онда зовемо друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, позвали смо ми и Цвјетан Сашу тамо за 26., то морате да проверите, односно да се информишете. Дакле, ако нема више нико ништа да каже данашњи претрес је завршен, наредни смо заказали за ове термине које сам вам рекла.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи претрес заврши а наставиће се у дане:

**-21. 22. 23. 26. и 27. јануар 2009.године,
у судници број 2, односно 4 у 09.30 часова.**

Довршено у 19.01 часова.

Записничар

Председник већа-судија